

نخوردہ مگر شعر نیکو گوید و با پارسی سیل وارد از دو سال در تلامذہ فقیر پویند شدہ اس اشعار از فکر اوست :

تا بر فے تو نظر نرس شہلا انداخت نگرم تاریخ آن راحت و لہا و نرم می ندانم کہ چرا لاش ولایت پس قتل	چشم خود باز نبر عارض گلہا انداخت خوشترین راز تغافل تماشا انداخت و در از کوسے خود آن آفت جانہا انداخت
---	--

و احد تخلص و احد علی نام از ہندوستان آمدہ مرد کھل بود یکبار ملاقات شدہ صاحب علم معلوم می شد بخانہ علومی قلندری ماند اس اشعار از فکر اوست :

شد ذکر جمیلش ہمہ قانون ریاضت ابدل بخلط وادہ معمورہ عالم	افسون پیے دیو آمدہ افسانہ مرزا آبادی دلہاست پورانہ مرزا
--	--

و احد تخلص مولوی عبدالواحد خلیف جناب مولوی عبدالعلی والہ مرحوم حیدرآباد ہلسال عمر داشتہ شاعر جدیت و صاحب علم و صاحب دیوان پارسی با فقیر شناسائی دارند دوسہ بار در شاعرہ عبداللہ خاں ضیفم ملاقات شدہ بسیار صاحب خلق و ادب نظر آمد اس اشعار از فکر آن والا تبار است -

در حین سالگرہ شاہ گفتہ

گل مقصود بدامن باشد گو ہم مقصد دل میدارند قدسیاں راز مسرت بہ مشام یارب این سخن کہ مسعود بود	دوستان را ہمہ گلشن گلشن جان نثاراں ہمہ معدن معدن از گل حسن رسد بوئے سمن با دیا نیدہ اسیلے الف قرن
--	--

از غزلیات

و اور تو آمدید وصال صنم جو رسید این شب وقت با سایش گزشتن شکل	این محال است دل من چہ خیالی دار یار در پرچک درکت بادہ در پیمانہ است
---	--

هر که از کرده خود زود پشیمان نشود نیست ممکن که کنول صاحبان نشود چسیت گرچه نشده ساخته دیوان چند	وله	میکشد خجالت بسیار بدین و دنیا واجد از عمر و راز است نفکر اشعار هست یکصبر عهد من همسر دیوان و جلد
--	-----	--

حرف الهاء کے ہوز

۲۲۶
 ہادی تخلص میرزا ہادی مخاطب نواب وزیر جنگ بہادر حیدرآبادی ناظم فرج
 سلطان و کن است جڈن از شیراز آمدہ بحیدرآباد مرتبہ اعلیٰ رسیدہ و در پاریس کہ
 خاص زبان آنجناب است سخن نیکو میگویند و در رختہ نیز گوئی سبقت از ہمعصران
 ر بودہ و بر فقیر از سالہا سال چشم عنایت می دارند عمر عزیزش بحمل و پنج سال رسید
 یکبار از حیدرآباد بشیراز رفتہ و با خواہشیاں ملاقات نمودہ و از زیارت مشرف شد
 و ہزار ہاروپہ باستحقان و تمیان و بیوگان و مسافران دادہ باز آمدند اگرچہ
 بسبب شغل ملازمت متوجہ شعر و سخن کم میشوند مگر چون میگویند بوجہ احسن میگویند
 مختصر دیوان پاریسی و اردو بیسیل رسانیدہ اس چند شعر از فکر آل ہادی الشعراست

جان خزین من چو بر آید ز جسم زار سینہ پر خول و چشم تر دارم زور می دارم و نہ زرد دارم زخم بر زخم در سبک دارم نظر آید کہ ہست بیمار شش	وله	ہادی شب فراق شود آن زمان سحر شور عشق تو تاب بر دارم چول رسد در کھنم و رو صلش ہادی از تیغ فرقت دلدار من زہر کس سلاح خود جویم
--	-----	---

حرف الیاء کے تخانیہ

۲۲۷
 یاور خراسانی بہمن تخلص شہرت داشت و یرشد کہ در کابل دیدہ بودم مردی
 صاحب

و پنجاه سال عمر داشت این یک شعر از فکر اوست که از فکر من نمی رود :

با یام سراق یار همدم کسی جز ناله و آه هم نبود است

یک چشم نخلص عین الدین بهرانی در لاهور ملاقی شده مرد کهل و صاحب علم
و از یک چشم کور بود بدین سبب نخلص هم یک چشم می کرد این یک شعر او بسیار است

خدا شاهد که روئے دشمن دوست پنیم همچو عین الدین بیک چشم

یسار نخلص منیر الدین نام لاهوری از شاگردان نواب محبوب لاهوری
بود سی سال عمر داشت در جالندهر دو چارم شد این شعر از فکر او چو این بنام است

مهربان برین نشد آن مهربان مردم از نامهربانی ما سگ او

یا نور نخلص یاور الدین نام لاهوری از تلامذۀ نواب محبوب در امرتسر
ملاقی شده نوجوان بود یک شعر او هنوزم بر زبان است :

مرا با مهر و مهربان یاور چکار است که مهر و ماه من رخسار یار است

خاتمه

الحمد لله والمنه که درین تذکره موسومہ بہ سخنوران چشم دیدہ ذکر و نام دو صد و
شعر است ہر دیار نوشتہ تمام وہمیں از حق میخواستم کہ افزون از دو صد باشد
ایزد تعالی دعائے این عھصیاں شعرا قبول فرمود و ہمہ رویت بہ تکمیل رسانید
کہ ام حرف باقی نامندہ از الف تا یا مکمل شد -

قطع

چو بعد از سفتن این سلک ترکی در نام سخن سخاں شمر دم

بجد اللہ کز اول تا بہ آخر تذکرہ دو صد و سی راہ بر دم

یا فتاح

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نسخه موسوم به پیمانده

این چند غزلیات فقیر و اشعار متفرق که بعد از طبع دو این سابقه از نزد بعضی احباب دستیافتند

خاک در مسجد آتش به کلیسا انداخت
 ناله ام غلغله در عالم بالا انداخت
 شب به پیمانه من یار چو صهبا انداخت
 دست در گردن تو همچو زینجا انداخت
 آنکه مارا بشفاخانه عیسی انداخت
 و امم این طفل چرا بر سر عنقا انداخت
 تا غمش خانه قلب من شیدا انداخت
 چشم بر چهره زردم چو سیجا انداخت
 باز این برق تپان شعله بدریا انداخت
 پایه اش چینه که از منزل کسرا انداخت
 هر کرام مردم چشمت ز نظر ما انداخت

تا نظر بر رخ تو مؤمن و ترسا انداخت
 آه من شعله سخن خانه دنیا انداخت
 رخت خوناب جگر دیده اغیارم
 کسیت این دل زده آیوسف چنانکه بشوق
 شاید از در محبت دلش آگاه نبود
 از چه نامم بشهباز خیالم آونخت
 خانه بردوش صفت خانه خانه محروم
 همچو کافور رخس از غم من گشت سفید
 باز در چشمم آیم رخ تو جلوه نمود
 هست این لغت از انی با شمی عرش مقام
 میشود باز به منظور نگاه مردم

کرد بخود و ولم این مصرعه ز کین ترکی
 چشم مست تو بینخانه چه غوغا انداخت

نہ مجور نہ نعلماں سرو کار سے دار
 بادل عاشق مجبور چکار سے دار
 تاجدا گشتہ از من دل فرقت زدہ ام
 ہر کہ بنید رخت امی غنچہ دہن میگوید
 از غم عشق تو وز دشتہ نازت چون من
 شاید ایشوخ ہمان طالب پیدار تو بُو
 نہ پامے نہ سلائے نہ خطش می آید
 کاش آن روز با ہوئے ولم تیر زند
 بجاکل برم از باغ کہ لے بافی ظلم
 خاک کشتم و منور آن بت بطن باز ما
 دل بنوک مژہ یار نظر می بندد
 ہست دریائے سرشاک من خونبار
 دل چہ ساز است معنی کہ دم نمہ کشی
 کشور عشق عجب کشور حیرت خیر است

آنکہ در پہلو خود چوں تو نگاہ سے دار
 آنکہ در شب مرغ دلبر مکتبا سے دار
 نہ شکیبے نہ سکونے نہ قرآن سے دار
 عارضت از خط مشکین چہ پائے سے دار
 کس بدل داغ نہ در سینہ فکاسے سے دار
 گلہ از پئے کہ سر راہ گدا سے دار
 یار از ویر نہ با من سرو کار سے دار
 آن کمان گیر اگر عزم شکا سے دار
 کس ز سہل شدہ گانت نرا سے دار
 بار بر خاطر و در سینہ غبا سے دار
 ہست منصور کہ عشق از ہر دل سے دار
 کہ نہ پایاب نہ حلقے نہ کنا سے دار
 حاجت مطرب نہ خواہش تبا سے دار
 نہ سوائے نہ بلا سے نہ دیا سے دار

باکہ گوید غم نہ پائی خویش لے ترکی

آنکہ و مساز نہ ہر از نہ پائے سے دار

آواز پائے پیل جو آواز پائے مولد

قربان بقدرت خالق کہ کردہ است

ولہ

ہر شام صبح وصل ترا یاد میکنم
 آباد را بعشق تو بر باد میکنم
 شاگرد را بہک سبق استاد میکنم

ہر شب زور و ہجر تو فر یاد میکنم
 ویرانہ را چو قیس نہ آباد میکنم
 صد پھر ز تو بہر غزل ایجاد میکنم

<p>آفت ز بیلان چمن زار کرده تر پرستہ خویش را ز بہار چمن تخت گر ہم بساں طفل ز بیداشی خویش ترسم کہ باز بہمت قسم بے نہد و قتل گہہ شوق شہادت ز با داد ایدوستان جورسند از شام گے دانستہ پیش واسر تسلیم خم کنند بیدرودیزیت کہ نقش عروس شعر تا در بہار بند گرانم سبک کند از زندگان گمش طلبم گہہ زمر و گال گر گویش کہ جور کن بر من ضعیف چون زخم خورده در شب ہتایا سحر تا بر نگرود از دم تیغ تو سینہ را</p>	<p>و بیانہ را بفصل گل آباہ میکنم اسے باغبان حوالہ صیاد میکنم جاکے کہ ذکر دانش اجداد میکنم زندان زان اطاعت زہار میکنم من انتظار مقدم جلا میکنم در پیش کس نہ والکب فریاد میکنم چون روئے خود بواقی و فریاد میکنم بہتر ز نقش خامہ بھب فراد میکنم پیش از بہار خدمت خدا میکنم یارب چه شکر از پئے اولاد میکنم گوید کہ شوہ ہائے شرم یاد میکنم اسے ماہن بیاد تو فریاد میکنم مس و میدم بدشتہ پولاہ میکنم</p>
<p>ترکی سخن زخم دم پیری چون جوان صد ناز تا بطبع حسد ادا میکنم</p>	<p>ترکی سخن زخم دم پیری چون جوان صد ناز تا بطبع حسد ادا میکنم</p>
<p>ضمیمہ</p>	
<p>بندگ عمزہ جانرا ز ستم بودی لب خویش بر لب کس دم وصل بودی</p>	<p>در صد ہزار حسرت بدلم کشودی نوشینہ می نمائی بر کہ بودی</p>
<p>کہ ہنوز چشم مست اثر خار دارد</p>	
<p>ولکہ</p>	
<p>کاش شود شبے من دلبر شوخ فتنہ جو</p>	<p>سینہ بسینہ لب بلب شانہ نشانہ برو</p>

<p>دور کی منم ز تو در نه باغ شد مین راز نهان عیان کنم گر طلبی بخلو تم از ره چشم مار و د خون جگر بفر قش</p>	<p>عینچه بغچه گل لگل رنگ بزرگ بود بیش به بیش کم کم خال خال بود کول کبول یم به یم بحر به بحر بود</p>
<p>من به واس میرسم به چو سیم تر کیا کوجه کوجه ده بده خانه بخانه کویکو</p>	
<p>چون تو بود رنگ گل چون تو در نه عینچه بهر سراج تو روم شام و لگاه سوسو شور و شغب بیاد تو در شب هر چون کنم خورد چو زلف پیچ با چشم مگر خورد دشمن جاں بجالت مگر به کن ز فرط غم چون ندوم قفاکے تو چون نفتم سائے تو بر سر با م ماه من جلوه چو میکند لیش طوق گلوت عاشقان حلقه زلف پی شده خطاکه و میدم باز بر اخون من</p>	<p>لاله نه سرج از لب مشک سینه نه چومو گاه بر باغ میکنم گاه بس باغ جستجو شور فند ز شور من خانه بخانه کویکو قصه خود چو گفتمش در دم خواب بود حیفت مگر ز در دمن یار شود نه چاره اراکه زند خون زده خاک بفرق آبرو ماه فلک نمیشود از سر شرم رو برو دام نگاه میکشان مستی چشم فتنه جو تیغ مژه علم کند ترک نگاه جنگ جو</p>
<p>عیب مکن چو ظاهره مگر نه غزل نوشته ام همه زن که ترکیام و کند نه گفتگو</p>	
<p>نعت</p>	
<p>بیارم از عم گل رخسار مصطفی جان داده ام بحسرت دیدار مصطفی قربان شوم بگوش صحابه که یافتند و اندر قیب خویش خدا جهان مرا</p>	<p>به میشوم ز شربت دیدار مصطفی دیدم شبی نه جلوه دیدار مصطفی صد لذت از کلام گهر بار مصطفی تا دو ختم نگاه بر رخسار مصطفی</p>

<p>کن عطر بیزگاہ و ماغ فسرده ام یوسف نہ گوهر کج خوشستن نما پشیش کجا بہ نعمت کونین فستد رضوان برائے غازہ حور جنابان بڑ</p>	<p>باوصبا زبوسے چین زار مصطفیٰ با عاشقان طرہ دستار مصطفیٰ یابد ہر آنکہ دولت دیدار مصطفیٰ اگرے کہ خیزد از سہم رہوای مصطفیٰ</p>
<p>ترکی کتم ساز دل و جان خوشستن بر آل مصطفیٰ و بہر یار مصطفیٰ</p>	
<p>تایخ طبع دیوان محمود خان محمود نعت گو</p>	
<p>بجز تصنیف لعل شوق جو دیوان محمود با تفر گفت بگوشا بن سب طبعش ترکی چون مہارناقہ اشس گیرم براہ تشنہ خونم شو و تا ہر کسے افتخماک گر سر راہش شوم و و جا سردہ و ان منشس جو گیرم حنلق کنم دیوانہ ساغوغا چو آیم بر بہر کوش از قریشس چو نگبرم گوید رو برے تو ماہ چار و ہسم با بن امید ترکی برد او دم بدیم ایم شب داستان فرقت من چو شید و نگر و تیرہ دل بیاض مرا کاش عیسم بردے کسے پیشش</p>	<p>و شنائی شدہ ماہست کہ امی لبتی گلبن جان و دولم نعت رسول عربی ساربان بر گوش کین مجنون تست از فریب است این ہمہ لطفش من تا دست من بگردو بر گویدم کہ خیز کاشس گوید کہ این خون زدہ است کہ تا او بندیم از بام و من نیم ز پائش دور دار این لگاہ زہر آگین می نماید چو پیشس مہر چراغ کہ شاید پریدم زین مدن ارک و مقصود ہست این ہما فسانہ کہ صدرہ شنیدم کور در چشم خود نہ سرمہ کشد تا کند یاد من بدین تقریب</p>

سرد چول بر وقتا دم گفت کورگر دیده ام کسش گوید	دله دله	کیستی گفتش که کور استم تا نه در بزم رخ ز من تا بد
--	------------	--

ز بام مسجد اقصی سحر فرشته بگفت
بر بکعبه که ترکیبیت قبله شعراء

تا دل حق طلبم سر آبی دانست سبب چشمم آن مه نه کماهی دانست چشمش افتد نه بایوان رفیع منعم انچه من دیده ام انوار نه منی زاهد شده ام که در بزم معانی سبجان گر چه در بزم پر سید عالم لیکن	علت کون و مکان را کماهی دانست هر چه گفتم بجنورش همه واهی دانست هر که نیخانه خود منزل شاهی دانست هر چه دانسته ام اسرار تجوی دانست همچو صائب سخنم ظنل آبی دانست حالم آنشوخ زور دیده لگای دانست
--	---

یہ خانہ

شب چو باغ و سپر دیدم ز نفی تری
کردم از سر را ہم کہ سیاہی دانست

یا قح

بسم الله الرحمن الرحيم

شعوی موسوم به ترا نه حق

کن یار نه شرک جان گزارا
 بخشند ترا که عمر و دولت
 در خاک مرز طاعت خویش
 در حضرت حق بسوز و ساز آ
 بر مرده غبار سر مهر سا
 آغاز کنی نحد پرستی
 گوئی که برده عقده بچشای
 از خالق زنده میگزی
 مقصود مجوز جسم بی جان
 با عظم ریمیم دل نبر بند
 زشت است مال بت پرستی
 پندار نه چون خدا خدا را
 معبود بجز خدا نباشد
 بنیاشم که عین کوراست
 انکار نه کمتر شش ز ابلیس

خالق دانی تا گمندار را
 با پیر و فقیر نیست طاقت
 از بنده نخواه حاجت خویش
 از بدعت و کفر و شرک باز آ
 بر شاک مزار سر مهر سا
 فارغ چو شوی ز خود پرستی
 شرمت ز خدا نیاید ایواس
 بر م قدم ده سجده ریزی
 بر با و مکن متاع ایمان
 تا هست تقایت بس خردمند
 بجز از خیال بت پرستی
 نافر صفت اولیا را
 مسجود بجز خدا نباشد
 شیخی که ز راه شرع دور است
 پندار نه کمتر شش ز ابلیس

<p>کن سجدہ نہ پیش پائے شیخے شیخے کہ برشس کنی سجوسے برپاش نہ سجدہ کن چوستان کن توبہ ازین خیال فاسد دین رانہ تباہ کن خدا را ہر کسکہ عمل کند بقرآن شکر کہ صحابہ پیسبر نشند اگر چه دست از جان</p>	<p>زندیق مشو ہر اسے شیخے رقصد بنواسے چنگ و عود بجز از طریق بت پرستان مفروشس چنین متاع کا سد رخ رانہ سیاہ کن خدا را ہرگز نرود براہ شیطا ن کردند نہ سجدہ غیر و اور دادند زکھ مگر نہ ایمان</p>
<p>روایت</p>	
<p>گویند کہ چوں پیش پرویز کردند نہ سجدہ پیش تختش ^{پیران} فرمود چیرا ادب نکر وند در سجدہ نہ پیش من فتا وند گشتند نہ خم پایے تختم گفتند صحابہ شاہ ایران ہرگز نکینم بندگان را ما سجدہ نہ جز خدا نشانیم تو بندہ از خودی حذر کن از ما نسجود و خویش برخواہ گفتند ہمیں پیسبر ما</p>	<p>رفتند صحابہ باد مہر زین قاعدہ سوخت تلب تختش فخرم چو عجم عرب نکر وند موبد صفتسم دعا ندا وند کردند ثنا نہ ہر بختم ماہ سجدہ بجز خدا کے گمان نہ مہر و نہ ماہ آسمان را سجود بجز خدا ندانیم گمراہ مشو بحق نطنبر کن وز جادہ راست شونہ گمراہ ایست طریق سرور ما</p>

مخاطب لقصیر

اقتد بزیر کس چو بر عهد
حاضر دانید چو خدا را
رنزید بیاسی ما سحوی
باشید فنا بصورت ما
تقل در بسته را کشایم

افسوس که میر و پیر این عهد
گویند به پیر و آل که ما را
در وقت صدائے جنگ و عود
پیدا است خدا بصورت ما
تقلبت که عرض می نمایم

حکایت

آمد بر شش کس از ره دور
در بیعت و طاعتش گزارد
عبدالواحد لقب بیان کرد
هر نخطه تصورم بدل دار
دارد چو خیال بت بر همین
گویم سخنی به اشش دل گیر
ضمیم نمند عنتم پرستی
گردان نه صنم پرست نامم
کن بهر خدا نه رهبر من
شکفت مگر گل امیدم
هرگز نختم من لے کله پوش
نالید ز درد چو ل چنانه
زو آه چنانکه شد بر افلاک

شیخی که زهد بود مشهور
تا عمر نخبه اش گزارد
رسید چو شیخ نام آن مرد
میشخش فرمود لے نکو کار
ز آل گو نه کن تصور من
آن عارف حق گفت لے پیر
ناید ز من این صنم پرستی
عبدالواحد شد است نامم
خود را صنم و مرا بر همین
پشت تباشش حق رسیدم
در یاد تو یاد حق فراموشش
مرشد چو شنید این ترانه
از خوف خدا قتا و بر خاک

کتاب برید راست گفندی
ستم کردی ز جام توحید
رسم دوره عارفان نیست

در سلاک در قیم سفندی
بستی دل من بدام توحید
از اهل یقین نشان همین است

رجوع بقصه

افسوس که پیر این زمانه
شد بزرم سماع فرض بر تو
غم نیست چو فرض ادا نکرد
ترتیب کنش میان هر ماه
مطرب چون کند ترانه آغاز
حق حق گفته سجو دم افشال
یعنی که فلن برقص خود را
گه بوسه بزنی بسایه مطرب
باز آن بکبار من ز محفل
تا دست نهم بسینه تو
اینست طریق ند هسبکن

سجد برید این ترانه
اینست ز پیر فرض بر تو
این بزرم مگر قصه نگرود
باشد دل تو که تاحق آگاه
از جابر خیز و سوئے من تاز
من بعد بزرم شو حشر امان
هرگز ششاس نیک و بد را
گه نال به پائے پائے مطرب
غلطان سر خاک همچو نسیب
روشن کنم آنگیشت تو
اینست رسوم مشرب من

مقوله مصنف

جز رقص روانی و هی نه سلیم
لب بند از من ترانه ترکی
هر شیخ شود که دشمن تو

ای مرشد این زمانه سلیم
کوتاه کن این فسانه ترکی
زین شعله نطفه من روشن تو

زین نغمہ لب خود آشنا کن

برخیز و پیش حق و عاکن

اشعار و عایہ

یارب لطیف غوث و اقطاب
 یارب لطیف روزہ داران
 یارب پئے عزیز عثمان مکہ
 یارب بد و دیدہ اشک ریزاں
 یارب بجزائے جانثاراں
 یارب پئے زندگان جاوید
 یارب پئے دوستان ایمان
 یارب پئے منعمان باذل
 یارب گداز عاشقانست
 یارب نبوائے غم پندار
 یارب بو حدان ذیحبہ
 یارب پئے خاک راہ تیرب
 یارب پئے واقفان اسرار
 یارب بدل امید و آراں
 یارب بصبح وصل جانان
 سپار بدست شیخ و شایم
 چشم جمال خویش کشائے
 مقصود و لم تولی دگر بس

یارب برسول آل و اصحاب
 یارب بقیام شب گزاراں
 یارب پئے حاجیان مکہ
 یارب لصلوات صبح خیزاں
 یارب بزکات مال داراں
 یارب پئے عاشقان توحید
 یارب پئے حافظان قرآن
 یارب پئے خسران عادل
 یارب بہ نیاز عاشقانست
 یارب بدعائے درد منداں
 یارب لطیف قلم ہواشد
 یارب بزار شاہ تیرب
 یارب پئے طالبان دیدار
 یارب پئے جان دوستداراں
 یارب شب دراز ہجران
 یارب پئے سہ و یک کتابم
 راہم جناب خویش بنائے
 دارم کہ نہ جز تو خواہش کس

	<p>در خاتمه گوید</p>	
<p>این قصه در ازگشت کم کن نامش کردم ترانه حق</p>		<p>ترکی نه کنوں رواں مستلم کن شد ختم چو این فسانه و حق</p>
	<p>سالش ز فروغ ماه بشمار گیر از عدد کلام اشعار</p>	
<p style="text-align: center;">= = =</p>		

صحت نامہ

نشان سلسلہ	صفحہ	سطح	لفظ	صحیح
۱	۲	۲	۳	۵
۱	۱۱	۱۳	اجنبہ	جنبہ
۲	۲۵	۵	.	تو
۳	۲۸	آخر	باب	باب
۴	۳۵	۱۸	طوائف	طفولیت
۵	۴۶	۱۰	کے	کے
۶	۵۲	آخر	.	ہدست نشد
۷	۶۶	۱۳	پر	پر
۸	۶۶	۹	کشا	کشا
۹	۱۳۳	۱۶	سوم	شوم
.	.	.	.	.